



A Kúria

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma:

Kfv.III.37.382/2025/9.

A tanács tagjai:

Dr. Kovács András a tanács elnöke

Dr. Varga Eszter előadó bíró

Dr. Bérces Nóra bíró

Dr. Farkas Katalin bíró

Dr. Magyarfalvi Katalin bíró

Az I. rendű felperes:

I. rendű felperes neve

(I. rendű felperes címe)

A II. rendű felperes:

II. rendű felperes neve

(II. rendű felperes címe)

A felperesek képviselője:

Győző és Lencs Ügyvédi Iroda

eljáró ügyvéd: dr. Győző Gábor ügyvéd

(felperesi képviselő címe)

Az alperes:

Belügyminisztérium

(alperes címe)

Az alperes képviselője: Dr. Kovács N. Balázs ügyvéd

(alperesi képviselő címe)

A per tárgya: köznevelési ügyben hozott végzés felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelemmel

támadott határozat: a Fővárosi Törvényszék 15.K.703.436/2024/11. sz.
ítélete

A felülvizsgálati kérelmet

benyújtó fél: a felperesek (12. sorszám alatt)

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 15.K.703.436/2024/11. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket, hogy tizenöt nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 19.050 (tizenkilencezer-ötven) forint felülvizsgálati perköltséget.

A feljegyzett 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az I. rendű felperes a saját nevében és a II. rendű felperes meghatalmazott képviselőjeként eljárva 2024. június 3-án kérelmet terjesztett elő az alperesnél, melyben az I. és a II. rendű felperes, mint a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Nkt.) szerinti tanórai vagy egyéb, tanulók részére tartott foglalkozás keretében

szexuális kultúrával, nemi élettel, nemi irányultsággal és szexuális fejlődéssel kapcsolatos foglalkozást tartó szervezetek és a „Befogadó terek” megnevezésű képzésük nyilvántartásba vételét kérte. Hivatkozott az Nkt. 9/A. § (1) bekezdésére, a 94. § (1) bekezdés j) pontjára és arra, hogy „amennyiben az Nkt. szerinti nyilvántartás vezetésére nem a Minisztérium jogosult”, a kérelmet az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 17. §-a alapján az arra hatáskörrel rendelkező szervhez tegye át.

[2] Az alperes a 2024. július 24. napján kelt BM/19531/2024. számú végzésével a kérelmet visszautasította. A végzést a Belügyminisztérium Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló 12/2022. (VI. 28.) BM utasítás 6. „A kiadmányozás rendje függelék” 3. a) – a miniszter akadályoztatása – pontja alapján a köznevelési államtitkár írta alá.

[3] A végzés indokolása szerint a meghatalmazott (I. rendű felperes) a nyilvántartásba vételi kérelmében az Nkt. 9/A. § (1) bekezdés alapján kérte a meghatalmazó (II. rendű felperes) és a meghatalmazott (I. rendű felperes) nyilvántartásba vételét. Megállapította, hogy sem az Nkt. 9/A. § (1) bekezdése, sem más jogszabály nem telepít a köznevelésért felelős miniszterre olyan hatáskört, mely az Nkt. 9/A. §-ában foglalt nyilvántartásba-vételre vonatkozó jogosultságot teremtené. Döntését az Ákr. 17. §-ára, a 46. § (1) bekezdés a) pontjára, a 80. § (1) bekezdésére, a 81. §-ára, a 82. § (1) bekezdésére, valamint a 85. § (2) bekezdésére alapította.

A felperesek keresete, az alperes védekezése

[4] A felperesek keresettel éltek a végzés ellen, melyben annak megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését kérték. Alperesként a Belügyminisztériumot jelölték meg.

[5] Arra hivatkoztak, hogy az alperes a döntésében az I. rendű felperesre csak, mint a II. rendű felperes képviselőjére utalt, noha a kérelemből egyértelmű, hogy a kérelmet mindkét szervezet tekintetében előterjesztették. Az alperes ezen tévedése a döntés érdemére is kihatott, mert az I. rendű felperes kérelmét nem bírálta el.

[6] Nem vitatták, hogy az alperest jogszabály nem jelölte ki a perbeli nyilvántartás vezetésére, és nincs olyan hatályos jogszabályi rendelkezés, amely egy meghatározott szervhez telepítené a szóban forgó hatáskört. Ugyanakkor hivatkoztak az Alaptörvény 15. cikk (1) bekezdésére, mely alapján – álláspontjuk szerint – a perbeli hatáskörrel a Kormány rendelkezik. Az alperes ezért jogszabálysértő módon utasította vissza a kérelmet az Ákr. 46. § (1) bekezdés a) pontja szerint, a kérelmet ugyanis az Ákr. 17. §-a alapján a Kormányhoz kellett volna áttennie.

[7] Az alperes a védiratban arra hivatkozott, hogy a keresetlevél hiánypótlásra szorul, mert a végzést a belügyminiszter nevében eljárva a köznevelési államtitkár hozta. Érdemi védekezése a kereset elutasítására irányult a végzésben foglalt indokok alapján.

A jogerős ítélet

[8] Az elsőfokú bíróság a 2025. április 4. napján kelt jogerős ítéletével a felperesek keresetét elutasította.

[9] Rögzítette, hogy a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 18. § (1) bekezdése értelmében a pert a jogvita tárgyát képező közigazgatási tevékenységet megvalósító közigazgatási szervvel szemben kell megindítani. A hatáskört megállapító jogszabályok általában nem a minisztériumot, hanem a minisztert jelölik ki eljáró hatóságként. Jelen esetben azonban sem az alperes, sem a miniszter nem rendelkezett hatáskörrel a kérelem elbírálására, a végzés fejlécében pedig az alperes szerepel, erre figyelemmel nem volt akadálya annak, hogy a bíróság – a felperesek keresetlevelében foglaltakkal egyezően – az alperest tekintse a közigazgatási tevékenységet megvalósító szervnek. Erre figyelemmel sem hiánypótlási felhívásnak, sem perbeállításnak nem volt helye.

[10] Megállapította, hogy a felperesek egy kérelmet terjesztettek elő, melyet az I. rendű felperes a saját nevében és a II. rendű felperes meghatalmazottjaként nyújtott be. A végzés fejrésze ezt nem tartalmazza, ugyanakkor a rendelkező rész a „szervezetek” nyilvántartásba vételére vonatkozó kérelem visszautasításáról szól. A végzés indokolásából pedig egyértelműen kitűnik, hogy a kérelem nem kizárólag a II. rendű, hanem az I. rendű felperes nyilvántartásba vételére is irányult. A végzés fejrészában feltüntetettek az ügy érdemére nem hatottak ki. Megjegyezte, hogy a kérelem elbírálatlanságára alapítottan nem a döntés megsemmisítésére irányuló, hanem mulasztási per megindítására van lehetőség.

[11] Az áttételre vonatkozó kereseti érvelést vizsgálva hangsúlyozta, hogy a felek között nem volt vitatott, hogy az Nkt. 94. § (1) bekezdés j) pontjában rögzített, az Nkt. 9/A. § (1) bekezdése szerinti nyilvántartás vezetésére jogosult szervet kijelölő rendeletet nem hoztak. A perben pedig nem arról kellett döntenie, hogy a Kormány rendelkezik-e hatáskörrel a kérelem elbírálására, hanem arról, hogy kétséget kizáróan megállapítható-e a Kormány hatásköre. Az Alaptörvénybe foglalt, a Kormány általános hatáskörét megállapító rendelkezés nem tekinthető a konkrét kérelem tekintetében olyan hatásköri rendelkezésnek, amely alapján a Kormány hatásköre kétséget kizáróan megállapítható lenne.

[12] Felhívta a figyelmet arra, hogy a felperesek nincsenek attól elzárva, hogy kérelmüket a Kormánynál is előterjesszék. Amennyiben pedig a Kormány is a hatáskörének hiányát állapítaná meg, és emiatt a közigazgatási hatósági eljárás nem indulhat meg, a felperesek, illetve a hatásköri vitában érintett szervek a Kp. 154. §-ában foglaltak szerint a Fővárosi Ítéletábról kérhetik a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező szerv kijelölését.

A felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem

[13] A felperesek a felülvizsgálati kérelmükben elsődlegesen a jogerős ítélet megváltoztatását, az alperes végzésének megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérték.

[14] Előadták, hogy az alperes a védiratában, illetve előkészítő iratában sem hivatkozott arra, hogy a végzés rendelkező részében a „szervezetek” megjelölés szerepel. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban „egy nem létező alperesi érvelést vizsgált felül”, megsértve a Kp. 2. § (4) bekezdése szerinti alapelvet, mivel ezt az érvet a felperesek az elsőfokú eljárásban nem ismerhették meg, így arra reagálni sem tudtak. Ebből következően az elsőfokú ítélet indokolásának ezen elemét figyelembe venni nem lehet, azzal ugyanis csorbulna a felperesek jogorvoslathoz és tisztességes eljáráshoz fűződő joga.

[15] Ugyanakkor az elsőfokú bíróság ezen indokolása érdemben is megalapozatlan. Nyelvtanilag vizsgálva a döntést ugyanis az csak egyetlen kérelemről határoz, ezen nem változtat a „szervezetek” kifejezés alkalmazása.

[16] Szintén az alperes által nem hivatkozott, így a Kp. 2. § (4) bekezdését sértő megállapítás az, hogy az I. rendű felperes kérelmének az elbírálatlansága csak mulasztási perben lenne érvényesíthető, és ez a kereset elutasítását indokolná. Hivatkoztak e körben a BH2021. 211. szám alatt közzétett eseti döntésre, mely szerint, ha a kereseti kérelem egyes elemei az általános peres eljárásban, míg más eleme mulasztási perben bírálendő el, akkor a közigazgatási bíróságnak a mulasztási perre tartozó kereseti kérelmet el kell különítenie, és azt a Kp. 127. §-ában foglaltaknak megfelelő eljárásban kell elbírálnia. Álláspontjuk szerint az elkülönítési kötelezettség nem függ attól, hogy egyébként az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ténylegesen megvalósult-e mulasztás vagy sem.

[17] Kifejtették, hogy mivel a kereseti érvelés éppen az volt, hogy a kérelem elbírálására a Kormány rendelkezik „általános” hatáskörrel, ezért az elsőfokú bíróság áttétellel kapcsolatos, jogszabályi hivatkozást nélkülöző álláspontja a Kp. 84. § (2) bekezdés alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését sérti. Álláspontjuk szerint a Kormány Alaptörvény 15. cikk (1) bekezdése szerinti hatásköre olyan mögöttes és általános jellegű, amely nem igényel külön felhatalmazó rendelkezést sem, ellenkező esetben a „kifejezetten nem utal más szerv feladat- és hatáskörébe” megfogalmazás teljesen értelmetlen és értelmezhetetlen lenne. A Kormánynak pedig a fenti alaptörvényi rendelkezés alapján nem a nyilvántartás vezetésére feljogosított szerv kijelölésére van hatásköre, hanem magára a nyilvántartás vezetésére.

[18] Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

[19] Előadta, hogy a felperesek állításával ellentétben a 2024. november 7. napján kelt, az elsőfokú bíróságnál előterjesztett nyilatkozatában hivatkozott arra, hogy a felperesek egy darab, közösen kidolgozott program nyilvántartásba vételét kérelmezték, a meghozott

végzés pedig kifejezetten rögzíti mind a rendelkező részben („szervezetek nyilvántartásba vételére vonatkozó”), mind pedig az indokolásban („... a Meghatalmazott nyilvántartásba vételi kérelmében az Nkt. 9/A. § (1) bekezdés alapján kéri a Meghatalmazó és a Meghatalmazott nyilvántartásba való vételét”), hogy mind a két szervezet nyilvántartásba vételét kérelmezték, a döntéshozatalra ennek megfelelően került sor. Hangsúlyozta, hogy az ügy érdemére kiható szabályszegésről nem beszélhetünk.

[20] A mulasztási perrel kapcsolatban az elsőfokú bíróság pusztán megjegyzést tett, a felperesek kereseti kérelme az alperes végzésének megsemmisítésére és új eljárás lefolytatására való kötelezésére irányult, a keresetlevél a mulasztási per megindítása során előterjesztendő keresetlevél speciális tartalmi követelményeinek nem felelt meg, így elkülönítési kötelezettség nem állt fenn.

[21] Az, hogy a Kormány általános hatáskörű központi államigazgatási szerv, nem jelenti azt, hogy elvonhatja a minisztertől az adott ügy szabályozását, az Nkt. pedig a szóban forgó feladat- és hatáskört kifejezetten a miniszterhez telepíti. A Kormány törvényben nem szabályozott tárgykörben, illetve törvényben kapott felhatalmazás alapján alkothat rendeletet, a jelen esetben törvény már szabályozza a kérdést.

A Kúria döntése és jogi indokai

[22] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdésének alkalmazásával befogadta, majd az érdemi elbírálás eredményeként megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[23] A Kúria az elsőfokú bíróság jogerős ítéletét a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 108. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem keretei között – a megjelölt jogszabálysértések mentén – vizsgálta felül. A Kp. 120. § (5) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúriának a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján kellett döntenie.

[24] A Kúria mindenekelőtt a felperesek I. rendű felperes kérelmének elbírálatlanságával összefüggő érvelését vizsgálta. A felülvizsgálati kérelem egyrészt azt állította, hogy a jogerős ítélet e kérdésben az alperes védiratán és perbeli nyilatkozatain túlterjeszkedve határozott, másrészt érdemben is megalapozatlan következtetésre jutott.

[25] A felperesek kereseti állítása az volt, hogy az alperes a támadott döntésében tévesen azonosította a kérelmet előterjesztők személyét, ezzel összefüggésben az I. rendű felperest – megalapozatlanul – csak meghatalmazottnak tekintette, ezért kérelmét nem bírálta el. Az elsőfokú bíróság számára ezen érvelés vizsgálatának kereteit a Kp. 85. § (1) bekezdése, azaz a kereseti kérelem és a közigazgatási tevékenység tartalma, nem pedig az alperes védirata és a per során tett nyilatkozatai határozták meg. Ebből következően a felperesek alaptalanul hivatkoztak arra, hogy a jogerős ítélet „nem létező alperesi érvelést vizsgált felül”,

megsértve a Kp. 2. § (4) bekezdését, valamint a jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz fűződő jogukat. A jogerős ítélet e körben ugyanis nem új, a felek által nem ismert, a közigazgatási tevékenységtől elszakadó indokolást tartalmaz, hanem éppen a kereseti kérelem korlátai között az alperes végzésének tartalmi vizsgálatát végezte el.

[26] Ennek során megalapozottan jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy mind a támadott végzés rendelkező részéből („szervezetek” nyilvántartásba vételére vonatkozó kérelem), mind az indokolásából („A Meghatalmazott a 2024. május 30. napján kelt kérelmében (...) kérelmezte, hogy a köznevelésért felelős miniszter a Meghatalmazót és a Meghatalmazottat (...) vegye nyilvántartásba.”) kétséget kizáróan kitűnik, hogy az alperes mind az I. rendű, mind a II. rendű felperes kérelmének a visszautasításáról határozott.

[27] A felperesek a fenti hivatkozással összefüggésben állították azt is, hogy az elsőfokú bíróságnak a kereseti kérelem mulasztás megállapítására vonatkozó részét el kellett volna különítenie, és azt a Kp. 127. §-ában foglaltaknak megfelelő eljárásban kell elbírálnia.

[28] A Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet [19] bekezdése pusztán megjegyzésként rögzítette, hogy kérelem elbírálatlansága esetén mulasztási per megindítására van lehetőség. Ugyanakkor az is megállapítható, hogy a felperesek keresete egyértelműen aktus-felülvizsgálatra irányult, közigazgatási cselekmény elmulasztásának megállapítására vonatkozó kérelmet nem, kizárólag a támadott döntés megsemmisítésére és az alperes új eljárásra kötelezésére vonatkozó kérelmet tartalmazott. A felperesek maguk sem jelölték meg, hogy – figyelemmel a bíróság döntésére irányuló határozott kereseti kérelmükre (megsemmisítés és új eljárás) is – a keresetlevelüknek melyik volt az a Kp. 128. § (3) bekezdése szerinti tartalmi követelménynek megfelelő része, amely mulasztási perben lett volna elbírálható. E hivatkozásuk így súlytalan.

[29] Az ügy érdemét vizsgálva a Kúria megállapította, hogy a törvényszék helyesen határozta meg a per kereteit, azaz azt, hogy az Ákr. 17. §-ában foglalt „kétséget kizáróan” feltétel fennállását kellett vizsgálnia. E jogszabályhely szerint, ugyanis a hatáskör vagy illetékesség hiányának észlelése esetén az áttétel kötelezettsége akkor áll fenn, ha kétséget kizáróan megállapítható az ügyben illetékességgel rendelkező hatóság. Ennek hiányában a kérelem visszautasításának vagy az eljárás megszüntetésének van helye.

[30] A felek között nem volt vitatott, hogy az alperesnek nincs hatásköre a perbeli kérelem elbírálására. Az sem képezte vita tárgyát, hogy az Nkt. 94. § (1) bekezdés j) pontja a köznevelésért felelős minisztert felhatalmazza, hogy a 9/A. § (1) bekezdése szerinti nyilvántartás vezetésére jogosult szervet rendeletben jelölje ki, valamint a nyilvántartásba vétel részletes feltételeit, a nyilvántartás vezetésére és közzétételére vonatkozó részletes szabályokat rendeletben állapítsa meg. A felek között abban sem volt vita, hogy a felperesek kérelmével érintett tevékenységek nyilvántartásba vételének részletszabályait, így az e tevékenységek nyilvántartásba vételére jogosult szerv kijelölésére vonatkozó rendeletet nem alkották meg.

[31] A fentiek alapján abban a kérdésben kellett döntenie, hogy az ügyben hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatóság kétséget kizáróan megállapítható-e. Amennyiben ugyanis a rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg a hatáskörrel és illetékességgel

rendelkező hatóság „kétséget kizáróan”, nem áttételnek, hanem a kérelem visszautasításának vagy az eljárás megszüntetésének van helye.

[32] A Kúria megállapította, hogy a felperesek kérelme, keresetlevele, a felek perben tett nyilatkozatai, melyek többféle, egymással ellentétes jogértelmezést vetnek fel, önmagukban is alátámasztják, hogy a „kétséget kizáró” hatósági hatáskör és illetékesség megállapítására vonatkozó feltétel a perbeli esetben nem teljesül. A felperesek úgy hivatkoztak az Ákr. 17. §-a kapcsán az Alaptörvény 15. cikk (1) bekezdésének a Kormány alkotmányjogi helyzetét (hatalommegosztás elve), mint a végrehajtó hatalom általános szervének feladat- és hatáskörét meghatározó rendelkezésére, hogy a kérelmüket maguk sem a Kormánynál, hanem az alperesnél terjesztették elő, utalva az Nkt. részletszabály megalkotására vonatkozó felhatalmazó rendelkezésre és a „befejezetlen” jogalkotásra. Mindezekből következően az áttétel „kétséget kizáró” feltétele a perbeli esetben nem állt fenn, ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy az alperes jogszerűen döntött a kérelem visszautasításáról.

[33] A Kúria utal arra, hogy az Ákr. 9.§-a alapján törvény, kormányrendelet vagy önkormányzati hatósági ügyben önkormányzati rendelet jogosíthat fel hatósági hatáskör gyakorlására valamely szervet, illetve ezek alapján jogszabály jelölheti ki a hatósági hatáskör gyakorlására jogosult hatóságot. Jelen ügyben a törvény külön jogszabályra utalta az eljáró szerv kijelölését, mely jogszabály nem született meg. Ehhez képest egy alaptörvényi szabály és ezen szabályozás közt olyan ellentmondás van, amely lehetetlenné tette, hogy az eljáró hatóság kétséget kizáróan megállapítsa alaptörvényi szabály alapján a Kormány hatáskörét.

[34] A Kúria rögzíti, hogy nem mérlegelhette azt, hogy az Alkotmánybírósághoz forduljon, mivel a perbeli ügy alapja az ágazati jogszabály hiánya, viszont a mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség megállapítását a Kúria – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 25. §-a és az alkotmánybírósági gyakorlat alapján – nem kezdeményezheti az Alkotmánybíróságnál. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a jogalkotó által mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség fennállásának megállapítását, mint az Alkotmánybíróság által hatáskörei gyakorlása során alkalmazható jogkövetkezményt szabályozza, nem önálló eljárásként. Amint arra az Alkotmánybíróság több határozatában is utalt „a bírói kezdeményezés csak jogszabály alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányulhat, bíró a folyamatban lévő ügyben alaptörvény-ellenes mulasztás kimondását nem indítványozhatja” {3136/2018. (IV. 19.) AB végzés, Indokolás [15]; 3212/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [15]; 3344/2024. (IX. 23.) AB végzés, Indokolás [13]}. Ugyanakkor a Kúria azt is hangsúlyozza, hogy az esetleges mulasztás megállapítása sem befolyásolná azt a tényt, hogy a perbeli ügy tekintetében más hatóság hatásköre és illetékessége kétséget kizáróan nem állapítható meg.

[35] Mindebből az is következik, hogy a jogerős ítéletet hozó bíróság az indokolási kötelezettségét nem sértette meg, azt érdemben a fenti érveléssel és helyes következtetésre jutva megindokolta, annak terjedelme és részletessége – vagy a felperesek által állított részletesség hiánya – önmagában nem valósíthat meg olyan jogsértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezethetett volna.

[36] Mindezekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet jogi indokolása a Kp. 84. § (2) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdésében foglaltaknak megfelel, ezért azt a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[37] *A hatáskör hiányának észlelése esetén az Ákr. 17. §-a szerinti áttétel kötelezettsége akkor áll fenn, ha kétséget kizáróan megállapítható az ügyben hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatóság.*

Záró rész

[38] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

[39] A Kúria az alperes felülvizsgálati költségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján a felszámított összeggel egyezően állapította meg, és annak viselésére a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felpereseket egyetemlegesen kötelezte.

[40] A felpereseket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés *d)* pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti meg, ezért az Itv. 62. § (1) bekezdés *h)* pontja alapján előzetesen le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés *d)* pontja és 50. § (1) bekezdése szerinti mértékű illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[41] A Kúria által hozott határozat ellen felülvizsgálatnak a Kp. 116. § *d)* pontja alapján nincs helye.

Budapest, 2026. január 14.

Dr. Kovács András s.k. a tanács elnöke, Dr. Varga Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Bérces Nóra s.k. bíró, Dr. Farkas Katalin s.k. bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

